www.finnanest.fi
ISSN 0781-4364

Julkaisija
Suomen Anestesiologiyhdistys ry (SAY) – The Finnish Society of Anaesthesiologists

Painosmäärä
1 500 kpl

Päätoimittaja
Maija Kalliomäki
paatoimittaja@say.fi

Toimitussihteeri
Hanna Savioja
Tuija Sellmer
toimitussihteeri@say.fi

Toimitus
Hannaleena Karjalainen
hannaleena.karjalainen@pshyvinvointialue.fi

Suvi Niemi
suvinn@me.com

Maija Kaukonen
maija@medbase.fi

Miia Kokkonen
miia.kokkonen@pirha.fi

Helmi Salmi
heli.salmi@hus.fi

Noora Skants
noora.skants@hus.fi

Iiris Särkilahti
iirissarkilahti@gmail.com

Juulia Rahkonen
juulia.rahkonen@sata.fi

Sinikka Rantala
sinikka.rantala@fimnet.fi

Jarkko Harju
(verkkotoimittaja)
jarkko.harju@say.fi

Elmeri Santala
(koulutusilmoitukset)
elmeri.santala@pshyvinvointialue.fi

Mainokset
Hanna Lindholm
hanna.lindholmhakala@gmail.com
ilmoitukset@say.fi

Osoitteenmuutokset
Timo Leinonen
toimisto@say.fi

Taitto
CheckPoint Production Oy

Paino
Grano

Maija Kalliomäki
paatoimittaja@say.fi

PÄÄKIRJOITUS

Mitä tiede minulle merkitsee?

Lapsena olin valtavan kiinnostunut väreistä, niiden sekoittamisesta ja siitä minkälaista sotkua milläkin yhdistelmällä saisin aikaiseksi. Vanhempani ja isovanhempani kuljettivat meitä sisaruksia luonnossa ihmettelemässä ympäristöä, ihailimme värejä ja tunnustelimme erilaisia kasveja. Kuinka erilaiselta tuntuivatkaan rahkasammal, karhunkynsisammal ja seinäsammal pehmeillä poskillamme.

Opiskeluaikoina kävin Jaakobin painia siitä, mitä haluan: tutkimusta vai kliinistä kehitystä. Vanhemmat kannustivat tekemään tutkimusta perusopintojen ohella. Se olisi kuulemma helpompaa kuin aikuisempana, jolloin perhe ja erikoistumisvaateet painaisivat päälle. Enpä tiedä, vaikka lopputuloshan saavutettiin. En oikein tiennyt lukeako tenttiin vai mennäkö labraan. Kumpaakin tehdessä oli huono omatunto toisesta. Tutkimuksen pariin ehtii myöhemminkin.

Postdociksi ajauduin etsiessämme mieheni kanssa töitä Pohjoismaista sujuvan ruotsinkielen saavuttamiseksi. Onni potkaisi minua toden teolla; pääsin mielekkääseen porukkaan Uppsala Akademiska Sjukhusetin kipupoliklinikalle professori Torsten Gordhin ohjaukseen projektiin, joka nivoutui mukavasti prekliinisen väitöskirjani aiheeseen. Sain olla päätoimisena tutkijana kuukausipalkalla puolentoista vuoden ajan. Aikamme Uppsalassa olikin inspiroivaa ja erittäin opettavaista.

Perusluonteeltani olen kuitenkin käytännön ihminen, käsityöläinen. Niinpä kliininen työ veti minua puoleensa ja hakeuduin erikoisalalle, jolla voisin soveltaa sekä kädentaitojani että tutkimuskokemuksiani. Tutkimuksen tekoa olen jatkanut jossain määrin koko kliinisen urani ajan. Tutkimus on kiehtovaa, saamme varmuutta tekemisellemme, sitä kuuluisaa EBM:ää, evidence based medicineä. Osaan tulkita akateemisia tekstejä kriittisin silmin. Koen, että tutkimus on osa anestesiologin identiteettiäni. Kliininen ura vaatii jatkuvaa asioiden tasalla, jollei jopa huipulla, pysymistä. Lääkärinä ei voi toimia kello 8–16. Tutkimuksen tekeminen ja siihen panostaminen helpottavat uuden oppimista, koska kriittinen tulkinta kehittyy koko ajan samalla. Tutkimus, kuten taidekaan, ei synny kellonaikoihin sidottuna, ahaa-elämyksiä tai ideoita syntyy vaikka keskellä yötä. Koen nämä hetket motivaatiopurskeina.

Tutkimuksen tekeminen helpottaa uuden oppimista.

Motivaation edellytyksinä ovat asian koettu tärkeys, onnistumisen todennäköisyys ja tekemisen ilo. Toivoisin, että me anestesiologit, tehohoitolääkärit, ensihoitolääkärit ja kipulääkärit olisimme motivoituneita työssämme myös tutkimaan. Sillä tavalla edistämme oman alamme kehitystä ja näkyvyyttä. Osittain näistä syistä aloitimme toissa vuonna dosenttilistan julkaisemisen. Samaa jatkumoa ovat Tutkijaviesti ja nyt uutena juttuna ”Viimeisin tiedejulkaisuni”.

Mitä tiede ja tutkimus sinulle merkitsevät? ■